

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 16 Ἰανουαρίου 1894.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 6

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις • 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΤΑΑ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Α Ϊ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

Αἴφνης ἑλαφρὸν βῆμα ἐτάραξεν αὐτήν, ἀπέμαξε τοὺς ἐτι ἐκ τῶν δακρύων καθύ-
γρους ὀφθαλμούς της καὶ στραφεῖσα μετ' ἐκπλήξεως εἶδε τὸν Ραδαμέα.

— Σὺ ἐδῶ ; ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ, ὥχρ᾽ ὥς πτώμα καὶ τρέμευσα ὥς φύλλον.

— Ἐπὶ τέλους μοὶ ἐπετραπή νὰ σέ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἐκ νέου, προσφιλὲς μου φίλη ! ἀπάντησεν ὁ Ραδαμέας, νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὑπῆρξα εὐτυχὴς ἐκ-
πληρῶν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν σοὶ ἔδωκα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου· οἱ γέροντες ἐσυγχωρήθησαν καὶ μετ' αὐτῶν ὁ πατήρ σου !

— Ἀλλὰ τί πλέον ἐλπίζετε ἀπὸ ἐμέ ; ἄφες με μόνην, ὕπαγε ὅπου σέ καλεῖ τὸ καθήκον... καὶ λάβε τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης, δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξας...

— Ὁ ἔρως μὲ ὥθεϊ ἐνταῦθα, Ἀιδᾶ, σήμερον παρὰ ποτε αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εἶμαι πλησίον σου, νὰ σοὶ ὁμιλῶ !

— Ἀλλὰ εὐχαὶ ἀναμένουσι τὸν μελλόν-
νυμφον τῆς Ἀμνερίδος ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ με συγκεκινημένην φωνήν.

— Τί λέγεις ; πίστευσον ὅτι σὲ καὶ μό-
νην θ' ἀγαπῶ !... Οἱ θεοί, ὅστινες μᾶς ἀκού-
ουν ἄς βεβαιώσωσιν ὅτι οὐδεμία γυνὴ θὰ γείνη ποτὲ σύζυγός μου.

— Ραδαμέας, μὴ ἀμαυρώνης τὸν χαρα-
κτῆρά σου διὰ τοῦ ψεύδους, ἂν ἀνδρεῖον ἡδυνήθην νὰ σέ ἀγαπήσω, δὲν θὰ σέ ἡγά-
πων ποτὲ ἐπίσκορον...

— Ἀμφιβάλλεις περὶ τοῦ ἔρωτός μου ;...
τὸ ἐφόδιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἔκρυπτον πάν-

τοτε ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἄς ὁμιλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ !...

Καὶ οὕτω λέγων ἐδείκνυε πρὸς τὴν Ἀιδᾶν τὸ λευκὸν ἐκεῖνο κάλυμμα τὸ παρ' αὐτῆς ὠρηθὲν αὐτῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνα-
χωρήσεώς του.

— Πιστεύεις εἰσέτι νὰ ὑπεκρύψῃς τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραῶ, τὴν θέλῃσιν τοῦ βασιλέως, τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ, τὴν παντοκρατορίαν τῶν ἱερέων, τῶν ἰσχυρῶν λειτουργῶν τῶν θεῶν.

— Ἀκουσον, Ἀιδᾶ. Οὐδὲν φοβοῦμαι ἐρει-
δόμενος ἐπὶ τοῦ ἔρωτός σου, ἔχω μάλιστα τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ καρδίᾳ. Μάθε ὅτι οἱ Αἰ-
θίοπες σκέπτονται νὰ ἀναλάβωσι νέον πό-
λεμον... αὐτοί, μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ αἰγυ-
πτιακὸς στρατός, ἀνεθάρρησαν καὶ ἐπιχει-
ροῦν νέαν εἰσβολὴν κατὰ τῆς ἡμετέρας γῆς.
Ἐγὼ πάλιν θὰ εἶμαι ὁ ὁδηγὸς εἰς τὰς πρὸς καταδιώξιν αὐτῶν φάλαγγας. Μεταξὺ τῶν ἡχῶν τῶν πολεμικῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἐν-
θουσιῶδων ἐπιδοκιμασιῶν τῆς νέας νίκης, θὰ κλίνω γόνυ πρὸ τοῦ βασιλέως, θὰ τῷ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου καὶ ἄλλην ἀμει-
βὴν τῶν κόπων μου δὲν θὰ ζητήσω ἢ σέ. Θὰ ζήσωμεν, ἂν θέλῃς, μακρὰν τῆς τύρβης τῶν μεγαλοπόλεων. Ὁ βίος μας, καὶ τοι μονήρης, θὰ ᾔται ἡ εὐδαιμονία τῶν μακά-
ρων, καὶ ἀγαπώμενοι θέλομεν διανύσει τὰς ἡμέρας μας ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν θεῶν...

— Ἀλλὰ, Ραδαμέας, ἡ ὀργὴ τῆς Ἀμνε-
ρίδος θὰ εἶναι τρομερά, ἡ ἐκδίκησις τῆς γυ-
ναϊκὸς ἐκείνης, ὥς ἀδυσώπητος κεραυνὸς θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν μου !...

— Θὰ ὑπερασπισθῶ πάντας κατὰ τῶν μηχανορραφῶν της.

— Μάτην θὰ ἐπιχειρήσῃς, Ραδαμέας. Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ εἶναι ζηλότυπος καὶ ἰσχυ-
ρά, ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τοὺς ἱερεῖς, ὃ δὲ Ράμ-
φης δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ Αἰγύπτιος νὰ ἐ-

νωθῇ μὲ αἰθιοπίδα δούλην· ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς ἀποφασιστικῶς, μία καὶ μόνη ὁδὸς σωτη-
ρίας ἀνοίγεται πρὸ ἡμῶν.

— Ποία, Ἀιδᾶ ;

— Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο.

— Νὰ φύγωμεν !

— Ναί, νὰ φύγωμεν μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀξένους καύσονας τῶν γυμνῶν τούτων λει-
μῶνων. Ἐν τῷ ἔρωτι ἡμῶν θ' ἀνευρώμεν νέαν πατρίδα. Εἰς τὴν αἰθιοπίαν, εἰς τὰς βαλσαμώδεις τῆς ἐξοχᾶς θὰ λησμονήσωμεν τὴν γῆν, ἐντροφόντες εἰς ἐκστάσεις, τὰς ὁ-
ποίας οὐδέποτε ἀνθρώπινος καρδίᾳ ἐδοκίμα-
σεν.

Τῆς Ἀιδᾶς, προφερούσης τὰς λέξεις ταύ-
τας, ἤστραπτε τὸ πρόσωπόν της ἐκ θεοῦ φω-
τός. Ἐν αὐτῇ διεκρίνετο ἡ νεῖνις, ἣν ὁ ἔρως κατήντησεν ἐπιλησμονα μὲν τῶν παρελθου-
σῶν δυστυχιῶν, εὐέλπιδα δὲ εἰς μόνην τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ διανύσῃ τὸν μέλλοντα βίον δι-
ερχομένη ἐπὶ εὐωδιῶντων ρόδων μετὰ τοῦ λατρευομένου ὄντος.

— Ποίαν συμβουλὴν μοὶ δίδεις ; Νὰ φύγω εἰς ξένην γῆν, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πατρί-
δα μου ; τὸν τόπον, ἐν ᾧ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς ! τοὺς βωμούς τῶν θεῶν μου ! ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς τόπους τούτους !

— Καὶ δύναται νὰ σοὶ εἶναι πατρίς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἐπικείται ὁ θάνατος ; Ὅποια ἡδυτέρα στιγμή ἐκείνης, καθ' ἣν θὰ ἐνώσῃ τις τὴν τύχην του μετὰ τοῦ λα-
τρευομένου ὄντος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἔρωτος, εὐλογηθέντος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ;

— Ἀιδᾶ, πιστεύεις ὅτι δὲν θὰ κατωπτεύ-
σωσι τὰ διαθήματά μας, δὲν θὰ συλληφθῶ-
μεν καὶ ὅτι δὲν θὰ γίνωμεν οἰκτρὸν θέαμα αἰδούς καὶ ἀτιμίας ;

— Ἡ ἀτιμία ἔστω δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σκληρῶς τυραννοῦσι τὰς καρδίας μας. Οἱ ἐχθροὶ δὲν θὰ μᾶς ρησάσωσιν· ὁ ἔρως θὰ μᾶς

δώση πτέρυγας καὶ οἱ θεοὶ θὰ μᾶς προστα-
τεύσωσι.

—Λυπούμαι, Ἀἰδᾶ, νὰ ἐγκαταλείψω
τὴν Αἴγυπτον. Ἄς μείνωμεν· θὰ καταβά-
λω πᾶν πρόσκομμα, ὅπως σὲ ἀποκαταστήσω
εὐτυχῇ!...

—Δὲν μὲ ἀγαπᾶς, τὸ βλέπω!... Ἐὰν
εἰς τὸ στήθος σου ἐνεφώλευεν ὁ ἔρως, ὅστις
μοῦ φθεῖρει τὴν ζωὴν, δὲν θὰ ἐδειλίας νὰ
μὲ ἀκολουθήσης... Ἄφες με, ὕπαγε εἰς τὴν
Ἀμνερίδα!... Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως
εἶναι ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων
της, πνευστιῶσα σὲ περιμένει· σπόγγισον
τὰ δάκρυά της... ἀποκατάστησον αὐτὴν
εὐτυχῇ.

—Λέγεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ; τοῦτο εἶναι
βλασφημία!... Οὐδέποτε θνητὸς ἢ ἀθάνα-
τος αἰσθάνεται ἢ θὰ αἰσθανθῇ ἰσχυρότερον
ἔρωτα τοῦ ἰδικοῦ μου... Σὺ, Ἀἰδᾶ, εἶσαι
τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου... αἰσθάνομαι ὅτι
ἄνευ σοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω.

—Ὑπαγε, ὕπαγε, Ραδαμές, ἡ κόρη τοῦ
Φαραῶ σὲ περιμένει νὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν
ναόν. Διατὶ θέλεις νὰ σὲ περιμένῃ;

—Οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός της!

—Διατὶ;

—Δὲν ἀφιέρωσα ἴσως τὴν ὑπαρξίν μου
εἰς σέ;

—Ὅταν ἔχῃ οὕτω, ὁ θάνατος ἐπικείται
τῆς κεφαλῆς ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου!

—Ὁ θάνατος δι' ἐσέ, θεῖον πλάσμα,
ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμές, προσηλὼν τοὺς ζωη-
ροὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς αἰθιοπίδος.
Ἄς φύγωμεν, Ἀἰδᾶ, ναί, καλῶς λέγεις, ἄς
φύγωμεν ἀπὸ τοὺς τόπους τούτους, εἰς τοὺς
ὁποίους μόνον ἡ δυστυχία βασιλεύει! ἐκεῖ,
εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους θ' ἀνοιχθῇ δι'
ἡμᾶς νέος ὁρίζων μειδιαμάτων, εἰρήνης καὶ
ἔρωτος. Ἐν αὐτῷ οἱ ἀστέρες θὰ σελαγίζωσιν
ἄνωθέν μας διὰ τοῦ διαυγεστεροῦ φωτός καὶ
θὰ μᾶς εἶναι πάντοτε εὐεργετικοί.

—Ναί, εἰς τὴν εὐδαίμονα γῆν τῶν πα-
τέρων μου οἱ θεοὶ μᾶς περιμένωσιν. Ἐκεῖ
τὸ ἔδαφος εἶναι πλήρες εὐωδιῶν, ἀνθῶν καὶ
ἀρωμάτων, ὁ δ' ἀήρ βαλσαμώδης. Ὡς λέ-
γεις, Ραδαμές, ἄνωθεν ἡμῶν θὰ σελαγίζω-
σιν εὐεργετικοὶ ἀστέρες καὶ θὰ μᾶς παρέξωσι
θάλαμον αἱ εὐανθεῖς κοιλάδες καὶ οἱ χλοε-
ροὶ λειμῶνες.

—Ἄς γίνῃ ὁδηγὸς ἡμῶν ὁ ἔρως, Ἀἰδᾶ!
Ἄς φύγωμεν, ἄς κρίνωσι περὶ ἡμῶν ὡς θέ-
λουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἡμεῖς θ' ἀντιτάξωμεν εἰς
τὴν περιφρόνησιν των τὴν εὐτυχίαν μας!

—Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω,
Ραδαμές· ἀλλ' ὀφείλεις πρῶτον νὰ μοὶ ὁρ-
κισθῇς ὅτι θὰ ἐκτελέσης μίαν συμφωνίαν
τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ προτείνω.

—Λέγε, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ συμ-
φωνία αὕτη θὰ ἦναι νόμος δι' ἐμέ· καὶ νό-
μος ἀπαράβιαστος.

—Καλῶς· ἐὰν ἐν τῇ φυγῇ συλληφθῶμεν
πρὶν ἢ πέσω εἰς χεῖρας ἄλλων νὰ μοὶ βυθι-
θῇ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν.

—Τὸ ἐγχειρίδιον! Δὲν θὰ δυνηθῶ ποτέ!

—Μὴ φοβῆσαι, θὰ μὲ ἀπαλλάξῃς πε-
ραιτέρω βαδάνων. Ἰδέ, Ραδαμές, τὸ ἐγ-
χειρίδιον τοῦτο ἔκρυπτον εἰς τὸν κόλπον μου
— καὶ ἐξήγαγε στίλβον ἐγχειρίδιον — τὸ
ἐφύλαττον δι' ἐμέ!... τὸ ἐφύλαττον διὰ νὰ

κόψω τὴν ζωὴν μου, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ
ἐνυμφεύσω τὴν Ἀμνερίδα. Πολὺ ὑπέρτεροι
τῶν δυνάμεών μου ἦσαν οἱ γάμοι οὗτοι!...
Ἰδοὺ τὸ ἐγχειρίδιον, σοὶ ἀνήκει· τοῦλάχισ-
τον, ἂν ὀφείλω ν' ἀποθάνω, ἄς ἀποθάνω
διὰ τῆς χειρὸς σου, ὁ θάνατος θὰ μοὶ εἶναι
πολὺ γλυκὺς!

—Θεῖον πλάσμα!... κλίνω τὸ γόνυ ἐνώ-
πιόν σου, καὶ αἰσχύνομαι σχεδὸν τοσούτω
μοὶ φαίνεσαι θεῖα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου...
φιλῶ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον κρατῶ ὡς
ῥωτὸν τοῦ ἔρωτός σου· ὀρκίζομαι νὰ τὸ με-
ταχειρισθῶ πρὸς ὑπεράσπισίν σου, μέχρι τε-
λευταίας τοῦ αἵματός μου ρανίδος· καὶ ὅταν
πᾶσα ἐλπίς ὑπερασπίσεως ἐκλείψῃ, δὲν θὰ
πέσης ζῶσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μας.

Καὶ ὁ Ραδαμές ἀσπασθεὶς τὸ ἐγχειρίδιον
ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, οἰνοὶ θέ-
λων νὰ δώσῃ περισσότερον κῦρος εἰς τὸν
ὄρκον του.

—Τώρα εἶμαι ἰδική σου, ἄς φύγωμεν!
ἀνέκραξεν ἡ Ἀἰδᾶ.

Οἱ ἐρασταὶ κρατοῦμενοι ἐκ τῆς χειρὸς
διευθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοδον.

Ἡ νεανὺς αἴφνης σταματᾷ.

—Καὶ ὁ πατὴρ μου, λέγει. Εἶναι δυνα-
τὸν ποτὲ νὰ τὸν ἀφίσω ἐδῶ μόνον· γέρων,
ὡς εἶναι, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φαραῶ; θὰ τὸν
φονεύσωσιν.

—Ἄς μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτός. Θὰ
συμμερισθῇ τὴν ἀγάπην μου, τὸ ὀρκίζομαι
... Ὅθ' ὀνηθῶ νὰ εὕρω τρόπον θ' ἀνα-
χωρήσωμεν ἀπαρτῆρητοι... Εἶναι ἀνάγκη
ὅμως νὰ προχωρήσῃ ἡ νύξ... Ποῦ εἶναι ὁ
πατὴρ σου, Ἀἰδᾶ;

—Ἐκεῖ.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Ραδαμές τὴν θύραν,
δι' ἧς ἐξῆλθεν ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ.

—Τὸ ἔλεγον, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα, εἰς
τὸν πατέρα μου ὅτι σὺ εἶσαι ἀγαθὸς καὶ θὰ
τὸν ἀγαπήσῃς.

—Ἄς ἔλθῃ ὁ πατὴρ σου, Ἀἰδᾶ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀνοίγεται ἡ
θύρα καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὸν οὐδὸν αὐτῆς
ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ· βραδεὶ βήματι ἐπροχώρη-
σε πρὸς τοὺς ἐραστάς καί:

—Ραδαμές, εἶπεν, ἰδοὺ ἐνώπιόν σου ὁ
πατὴρ τῆς Ἀἰδᾶς καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰ-
θιοπίας Ἀμόν-Ἀσσάρ.

—Σὺ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Ραδαμές μὲ συγκεινημένην φωνήν.
Ἀδύνατον, ὄνειρον, παραφροσύνη...

—Ναί, εἶμαι ὁ βασιλεὺς· ὅπως ἀποφύ-
γω τὴν ὀργὴν τοῦ Φαραῶ, οἱ πιστοὶ μου
διέδωσαν τὸν θάνατόν μου. Μοὶ φαίνεσαι τί-
μιος ἀγαπᾶς τὴν Ἀἰδᾶ καὶ αὐτὴ θὰ σὲ
ἀνυψώσῃ ἐπὶ θρόνον, ἐφ' οὗ θὰ διανύσης τὸν
βίον σου ἡσυχώτερος, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν γῆν
ταύτην, εἰς ἣν ὅπως ζήσῃ τις, ἀνάγκη νὰ
ἦναι τύραννος... Τὰ πάντα ἤκουσα ἐκ τοῦ
δωματίου, ἐν ᾧ εὐρισκόμην· ἡ ἀσυνεσία σας
θὰ ἐμβάλλῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σας, ἐὰν
οἱ λόγοι σας ἐφθάνον εἰς ἄλλας ἀκοάς...
Σὰς ἀκολουθῶ, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ...

—Ἡτιμάσθην! οἱ ἀδελφοὶ μου δικαίως
θὰ μὲ κράξωσι προδότην τῆς πατρίδος, ἀνέ-
κραξε μετὰ λύσεως ὁ Ραδαμές.

—Πραῦνθητι, Ραδαμές, καὶ ἀκουσόν με,
εἶπεν ἡ Ἀἰδᾶ. Ὁ ἔρως μου θὰ σὲ κατα-

στήσῃ ἀμνήμονα πάσης λύπης. Ἐν τῇ
πατρίδι μου θὰ εὕρῃς ἄλλην πατρίδα ἀντὶ
ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δὲν προδίδεις, ἀλλ' ἐγ-
καταλείπεις ὡς ἀναξίαν. Ἐμψυχώθητι,
Ραδαμές, δὲν εἶμαι ἴσως ἡ σύζυγός σου ἀπέ-
ναντι τῶν θεῶν καὶ τοῦ πατρός μου, ὅστις
μᾶς εὐλογεῖ;... ἄς φύγωμεν!...

—Ναί, νέε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ,
ἡ εἰμαρμένη ἀνέγραψεν ὅτι ὀφείλεις ν' ἀκο-
λουθήσῃς τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς μου...
Πέραν τοῦ Νείλου μᾶς περιμένουν οἱ πιστοὶ
μου πολεμισταὶ... Ὁ ἔρως σου θὰ λάβῃ ἐκεῖ
τὸ ὀφειλόμενον βραβεῖον...

—Ἄς ἐκπληρωθῇ τὸ πεπρωμένον!...
Ὅταν ἡ νύξ προχωρήσῃ μίαν ὥραν εἰσέτι,
ἐπιστρέφω, εἶπεν ὁ Ραδαμές ὡς ἄνθρωπος
λαβὼν ἀπροόπτως ἰσχυρὰν ἀπόφασιν ἐν
μέσῳ τρομερᾶς θυέλλης. Μέχρις αὔριον οἱ
προμαχῶνες τῆς Ναπάτης θὰ καθαιρεθῶσιν
ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἐκείθεν θὰ φύγωμεν
ἀπαρτῆρητοι.

Αἴφνης ἀνοίγεται μεθ' ὁρμῆς μία τῶν
θυρῶν καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ δωματίον ὁ
Ράμφις καὶ ἡ Ἀμνερὶς ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ
στρατιωτῶν. Ρίγος διεχύθη εἰς τὰς φλέβας
τῆς Ἀἰδᾶς, ἥτις μιτὰ φόβου πλησιάσασα
τὸν πατέρα καὶ τὸν ἐραστήν εἶπε:

—Ἀπωλέςθημεν!

—Ἄς δειχθῶμεν ἀπτόητοι ἀπέναντι τῶν
ἐχθρῶν, εἶπεν ὁ πατὴρ, ἄς μὴ διακρίνωσιν
ἐπὶ τοῦ προσώπου μας τὴν χροιάν τοῦ φό-
βου!

Ὁ ἀρχιερεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν Ραδα-
μές, εἶπε:

—Σὺ θὰ λάβῃς τὸν εἰς τοὺς προδότης
ἀνήκοντα θάνατον, εἰς δὲ τὸν τάφον θὰ σὲ
ἀκολουθήσωσιν οἱ συνένοχοί σου οὗτοι!

—Ἐγὼ προδότης, ὅχι! ὁ βραχίον μου
δὲν ὀπλίζεται κατὰ τῆς πατρίδος, τὴν ἐγ-
καταλείπω, ὅχι ὅπως τὴν ἐξολοθρεύσω καὶ
ληστεύσω τοὺς ἀδελφούς μου, ἀλλ' ἵνα
ζητήσω μακράν αὐτῆς τὴν γαλήνην τῆς
καρδίας, ἥτις ἐνταῦθα μοὶ ἠρνήθη· καίτοι
μακράν αὐτῆς πάντοτε θὰ τὴν σέβομαι!

—Ράμφις, εἶπεν ἡ Ἀμνερὶς, ἄς φυλα-
κισθῇ ὁ Ραδαμές. Τὸ δικαστήριον θ' ἀπο-
φανθῇ περὶ αὐτοῦ!... Καθ' ὅσον ἀφορᾷ σέ,
βασιλεῦ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τὴν θυγατέρα
σου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμνερὶς ἐταστικῶς
παρτηροῦσα τὴν Ἀἰδᾶν, ὡσεὶ ἤθελε νὰ
καταβροχθίσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν
καὶ συνοδεύουσα τοὺς λόγους της διὰ σαρ-
καστικοῦ μειδιαύματος, ὅσον δι' ὑμᾶς, ὁ πέ-
λεκυς τῆς δικαιοσύνης ὑψώθη ἥδη ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς σας, ἀπὸ τοῦδε μὴ ἀναμένετε ἄλλο
ἢ τὸν θάνατον.

Ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ ἐξήγαγεν ἐγχειρίδιον,
ὅπερ ἔφερεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του κεκρυμ-
μένον καί,

—Πρὶν ἢ ἡ θυγάτηρ μου, δι' ὅλης τῆς
ἰσχύος τῶν πνευμάτων του ἐφώνησε, γίνῃ
θύμα τῆς ὀργῆς σου, διὰ τῆς χειρὸς μου, σὺ,
κόρη τοῦ Φαραῶ, θ' ἀποθάνῃς.

Ἡ Ἀἰδᾶ πρὶν ἢ ἐνοήσῃ ὁ Ράμφις παρ-
εμβλήθη ὅπως μὴ πραγματοποιηθῇ τὸ στυ-
γερόν κακούργημα καὶ ὀράξασα τὴν ἐνοπλον
χεῖρα τοῦ βασιλέως,

—Στῆθι, εἶπε, πάτερ, εἶναι πάντοτε
κακούργημα νὰ φονεύσῃ τις ἄσπλον γυναῖ-

κα, ἂν καὶ μᾶς μισεῖ· δὲν ὑπάρχει κακοῦργημα ἐν τῷ κόσμῳ· τούτῳ ἄνευ ἐλέγχου, ὥς ὑποταχθῶμεν εἰς τὰς θείας βουλάς!

Καὶ ρίψασι ἐπὶ τῆς Ἀμνερίδος περιφρονητικὸν βλέμμα, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐνώπιον τοῦ πατρὸς.

Ἐν τούτοις οἱ στρατιῶται περιεκύκλωσαν καὶ ἀφόπλισαν τὸν Ραδαμέα, ἄλλοι δὲ συνέλαβον τὸν Ἀμόν - Ἀσσάρ καὶ τὴν Αἰδᾶ.

Ἡ Ἀμνερὶς ἀναλαβοῦσα τὴν ἀταραξίαν της καὶ βλέπουσα ἐν ἀσφαλείᾳ τὰ θυμάτα της διέταξε τὸν Ράμφιν νὰ κλείσῃ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς κεχωρισμένον δωμάτιον, ἡ δὲ δικαιοσύνη νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς καταδικαστικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

— Δὲν θὰ μὲ ἴδῃς νὰ ὤχρῳ, Ἀμνερὶς, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέας· ὅσῳ ἐπώδυνα καὶ ἂν ᾔῃαι τὰ βασανιστήρια, ἀγερώχως θ' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον! Ἡ ἐκδίκησίς σου θὰ πληρῇ σὲ τὴν ἰδίαν, καθότι θὰ ἴδῃς ὅτι τὰ θυμάτά σου γνωρίζωσι ν' ἀποθάνωσι! Μάτην κολακεύεσαι εἰς τὰς παραμυθίας τοῦ ἱερέως τούτου καὶ τῶν ὁμοίων του. Οἱ θεοὶ θὰ ἀφαιρέσωσιν ἐκ τῆς καρδίας σου τὴν γαλήνην, καθ' ἣν ὦραν ὁ κεκμηκὼς θνητὸς εὐρίσκει εἰς τὰς παραμυθητικὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἀνάπαυσιν τῶν πόνων του καὶ λήθην τῆς ζωῆς, ἡ ἰδέα τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ χύσῃς, θὰ γίνῃ αἰτία ἀναθέματος καὶ φρίκης.

— Ἀρκεῖ πλέον, ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ράμφις, ὁδηγήσατε τὸν αὐθάδη τούτον εἰς τὴν σκοτεινότεραν φυλακὴν! στρατιῶται, εἰς τὸ ἔργον σας...

Ἡ Ἀμνερὶς ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλιντῆρος καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Οἱ λόγοι τοῦ νέου αἰγυπτίου τῇ ἐπλήγωσαν τὴν καρδίαν.

— Χαῖρε, Αἰδᾶ, λατρεία τῆς καρδίας μου! εἶπεν ὁ Ραδαμέας πρὸς τὴν αἰθιοπίδα, ἐνῶ ἐσύρετο εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν, οὗς ἄλλοτε ὠδήγησε πρὸς τὴν νίκην. Εἰς τὰς χώρας τῶν μακάρων θὰ σὲ περιμένω· ὁ οὐρανὸς ἐστάθμισεν ἤδη τὰς ψυχὰς μας εἰς τὴν πλαστικῇ τῆς δικαιοσύνης· μᾶς φυλάσσει δ' ἐκεῖ εὐδαίμονα καὶ ἀτέρμονα βίον! Χαῖρε καὶ σύ, δυστυχῇ βασιλεῦ Ἀμόν - Ἀσσάρ, ὑπερασπίσθητι ἐφ' ὅσον δύνασαι τὴν Αἰδᾶ μου, πρᾶξον σύ ὅ,τι εἰς ἐμὲ ἀρνοῦνται νὰ πράξω...

Ὁ Ἀμόν - Ἀσσάρ καὶ ἡ Αἰδᾶ ἠκολούθησαν τὸν Ραδαμέα εἰς τὰς φυλακάς.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος.

[Συνέχεια]

Εἰς τὰς πέντε παρὰ δέκα ἦτο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὅπου ὁ συρμὸς τοῦ Ροζενδάλ ἀφίχθη κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν ἀκριβῶς.

Ὁ βαρόνος κατήλθεν αὐτοῦ μετὰ τῆς

κρεολοῦ, συνοδευομένης ὑπὸ τῆς μικρᾶς Βαρβάρας. Ὁ Ραβού καὶ ὁ Ὀνόριος ἐπέβλεπον τὰς ἀποσκευάς.

— Τί ἔκαμες; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος τὸν πλοίαρχον.

— Ἐφυγε, κύριε βαρόνε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅπως εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις πνέει τὴν στιγμὴν ταύτην, βορειοανατολικός, ἄριστος τούτέστιν ὅπως τοὺς καταφθάσωμεν.

— Πόσον μᾶς περνοῦν;

— Δύο ὥρας.

Ὁ Ροζενδάλ ἀνέπνευσε.

— Ποῦ πηγαίνει;

— Εἰς τὰς Ἀντίλλας.

— Ἐπὶ τίνος πλοίου;

— Ἐπὶ τῆς «Ὡραίας Κουβαΐδος», ἀνηκούσης εἰς τοὺς ἀφοπλιστάς τοῦ Σαὶν Ναζαίρ, τοὺς Ρενώλτ.

— Δυναμέθα νὰ τοὺς φθάσωμεν;

— Ὡ τὴν φτωχή! καὶ βέβαια· εἶμαι καθ' ὅλα ἑτοιμός· δὲν μένει ἢ νὰ ἐπιβιβασθῇτε.

— Ἀς ἀναχωρήσωμεν λοιπόν.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐζήτηε καλλίτερον καὶ μάλιστα ὅταν θὰ εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐπιβάτην, ἀξίζουσαν πάσας τοῦ κόσμου τὰς ξανθὰς, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὴν Βαρβάραν, ἥτις οὐδόλως τῷ ἀπήρεσκε μὲ τὰς ξανθὰς καὶ οὐλας τρίχας αὐτῆς καὶ τὴν δροσερότητα τῶν παρειῶν.

— Εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ὥρα πρὸς ἀναχώρησιν, κύριε βαρόνε.

— Ἐμπρός.

Καὶ στρεφόμενος ὁ Ροζενδάλ πρὸς τὴν κρεολὸν:

— Δὲν φοβεῖσαι τὴν θάλασσαν, Μαρία; τὴν ἠρώτησε.

— Μαζύ σου; ποσῶς ἤμην ἱκανὴ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου.

Τὴν πέμπτην ὥραν καὶ δέκα λεπτὰ ἐπάτησε τὸν πόδα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ «Ἀλμπατρός».

Ὁ βαρόνος τὴν ἠκολούθει.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως διέφυγε τὰ στήθη αὐτῆς.

Εἶχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσίν της.

B'

Ὡς εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ δύο μόνον ὥρας καθυστέρει τὸ «Ἀλμπατρός». Καὶ ὅμως συχνάκις βραδυτῆς βραχυτέρα ταύτης, ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν μάχης.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἠγνόει, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ φοβεράν ἀντίπαλον.

Ὅταν ἐξῆλθεν τοῦ λιμένος, ἡ ἐσπέρα ἦτο ἐκτάκτως ἡρεμὸς. Ἦτο μία τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ λεγομένου θέρους τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἡ νύξ ἥτις ἐπέρχεται ταχέως κατὰ τὸν Νοέμβριον· ἦτο ἀληθὴς νύξ Ἰουλίου καὶ ἡ σελήνη, ἀντικατέστησε τὸν ἥλιον μὲ φῶς ἄξιον ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ κατασφώματι τοῦ «Ἀλμπατρός» δὲν ἠσθάνοντο ὅτι ἔπλεον· ἐνόμιζον μάλιστα ὅτι εὐρίσκοντο ἐν λίμνῃ, κῆπου τινὸς τῶν Παρισίων.

Ἐλαφρὰ αὖρα ὅση ἀκριβῶς ἤρκει νὰ πληροῖ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου ἐπνεεν ἡδέως καὶ ἡ θαλαμηγὸς ἐπέτα ὡς πτηνὸν μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ.

Ὁ πλοίαρχος ἵστατο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος αὐτοῦ ἦτο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπεσάττει ὁ ἴδιος εἰς πάσας τὰς κινήσεις του.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἐφοδιασμένον ὡς ἦτο, ἤλπιζε ταχέως νὰ καταφθάσῃ τὸ διωκόμενον πλοῖον.

Κατ' ἀρχὰς διέκρινον τὰ ἐν ταῖς ὄχθαις φῶτα, βαθμηδὸν ὅμως καθόσον εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Μάγχην τὰ φῶτα μόνον τῶν φάρων διεκρίνοντο. Ἡ κρεολὸς ἔμενε κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ ἐραστοῦ της ὅστις στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ διαζώματος τοῦ πλοίου ἐθαύμαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινόμενον ἄπειρον· κατόπιν ὅμως ὑπήκουσε τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ ἐραστοῦ της καὶ κατελθεῖσα εἰς τὸν κοιτῶνα της ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ.

Ὁ Ροζενδάλ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ πλοίαρχου.

Ὁ Μασαλιώτης ἦτο περιχαρὴς· ἤρχιζε δὲ νὰ πλέκη λυρικῶς τὸ ἐγκώμιον τοῦ φίλου του.

— Ἀξίος ναύτης, κύριε βαρόνε, μὲ αὐτὸν τὸν ἀστῆρα, δὲν ἐντρέπεται κανεὶς νὰ παίξῃ μαζὶ του τὸ κυνηγητό!

Ἀλλὰ τὸ «Ἀλμπατρός» ἔχων δεκαπέντε μαύρους ναύτας καὶ δεκαπέντε λευκοὺς τί εἶχε νὰ φοβηθῇ; ἔχων μάλιστα τόσῳ ὥραϊαν μηχανήν; καὶ σὲ στόλο ἀνάμεσα νὰ περάσῃ δὲν φοβεῖται νὰ κυπηθῇ!

Κατ' αὐτόν, τὰ χαράγματα θὰ διέβαινον πλησίον τῆς «Κουβαΐδος» καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τοῦ πλοίαρχου.

Καὶ καθόσον διέβαινον πλησίον τοῦ «Ἀλμπατρός» διάφορα πλοῖα, οὗτος ἔλεγε πάντοτε «αὐτὸ εἶναι κότερο, κ. βαρόνε ἢ αὐτὸ εἶναι γολέτα» ἢ καὶ ἐνίοτε ἀνεφώνει «αὐτὸ τὸ πτωχὸ εἶναι καϊκάκι».

Καὶ εἰ φάρει ἔλαμπον μακρόθεν, μὲ τὸ πρᾶσινον αὐτῶν χρώμα, τὸ μεταβλλόμενον εἰς λευκὸν ἢ ἐρυθρὸν ἐναλλάξ, καὶ ἐνίοτε ἐν μόνον χρώμα ἔχοντες.

Ὁ δὲ Μασαλιώτης ἐξηκολούθει ἐξηγῶν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἀνφλιέρ, ἔλεγε, τοῦτο εἶναι τὸ Ἀγγού.

Καὶ ὁ βαρόνος ἐφάνετο ἀκούων, ἀλλὰ οὐδόλως ἐπρόσεχεν εἰς αὐτόν.

Αὐτὸς παρεδίδοτο εἰς ἄλλους λογισμούς!

Ἀπέναντι τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ἥτις ἠδύναντο ἐν τινι στιγμῇ ὀργῆς καὶ θυέλλης νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, ἠσθάνετο αὐτὸς ὁ μέγας εἰκονομολόγος, τὴν σμικρότητά του.

Ἐπειτα αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, ὥς ἐζήτηε ν' ἀποφύγῃ φεύγων τοὺς Παρισίους, τὸν παρηκολούθουν ἐπιμονώτερον.

Τὸ φάσμα τοῦ Ρολάνδου ἐκπνέοντός, παρίστατο παντοῦ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐβλεπε κυλιόμενον εἰς τὰ μελανὰ κύματα, ἅτινα ἐπληττον τὰ πλευρὰ τοῦ «Ἀλμπατρός» καὶ φεύγον πρὸς τὰ μακρυνὰ σκότη τῆς θαλάσσης ἢ ὑψόμενον εἰς τοὺς οὐρανούς.

Αἱ χεῖρές του ἦσαν καθήμαχαι καὶ